

Âm Thầm

Từ gió xuân đi gió hạ về,
Anh thường gởi gắm mối tình quê
Bên em, mỗi lúc trên đường cái,
Hóng mát cho lòng được thỏa thuê.

Em có ngờ đâu trong những đêm
Trăng ngà giải bóng, mặt hồ êm,
Anh đi thơ thẩn như ngây dại,
Hứng lấy hương nồng trong áo em...
Bên khóm thù dương em thướt tha.
Bên này bờ liễu anh trong qua,
Say mơ vương phải mùi hương ướp,
Yêu cái môi hường chẳng nói ra...
Độ ấy xuân về em lớn lên,
Thấy anh em đã biết làm duyên.
Nhưng thời gian vẫn trôi đi mãi,
Yêu dấu lòng anh ôm hận riêng.

Hàn Mặc Tử